

Arrest

nr. 192 873 van 29 september 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 12 juni 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 mei 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VAN CUTSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart op 7 februari 2017 het Rijk te zijn binnengekomen, dient op 15 februari 2017 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Aan de hand van de vingerafdrukken van verzoekster en het visuminformatiesysteem (VIS) wordt vastgesteld dat de Italiaanse autoriteiten haar op 15 november 2016 een Schengenvisum verstrekten.

1.3. Verzoekster wordt 28 februari 2017 gehoord in het kader van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.4. Op 10 maart 2017 wordt een verzoek tot overname gericht aan de Italiaanse autoriteiten op grond van artikel 12, vierde lid van de Dublin III-verordening.

1.5. Daar binnen de overeenkomstig artikel 22, eerste en zesde lid van de Dublin III-verordening voorziene termijnen geen antwoord werd ontvangen inzake het overnameverzoek, wordt Italië op grond van artikel 22, zevende lid van deze verordening geacht in te stemmen met het overnameverzoek en verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van verzoeksters asielaanvraag. Bij schrijven van 11 mei 2017 worden de Italiaanse autoriteiten hiervan in kennis gesteld.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 12 mei 2017 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op dezelfde dag ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam : [M. N.]

voornaam : [B.]

geboortedatum : [...]

geboorteplaats : Kinshasa

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

Op 15.02.2017 vroeg de betrokkene een asiel in België. Wat de identiteits- of reisdocumenten betreft, legde de betrokkene een verkiezingskaart en later in de loop van haar asielaanvraag een kopie van een deel van haar paspoort voor.

Raadpleging van de visa-databank toonde aan dat de betrokkene een Schengen-visum Type C aanvraag bij de Italiaanse consulaire diensten in Kinshasa (Congo) en dat dit visum afgeleverd werd op 15.11.2016, geldig van 25.11.2016 tot 16.12.2016.

De betrokkene, staatsburger van Congo (Dem. Rep.), werd verhoord op 28.02.2017 en verklaarde dat ze Congo op 07.02.2017 verliet om met het vliegtuig naar België te reizen om er dezelfde dag aan te komen. Ze gaf aan dat ze bij haar reis van Congo naar België geen gebruik maakte van haar eigen paspoort waarvoor ze een visum had van de Italiaanse autoriteiten. Ze gaf aan dat ze haar eigen paspoort enkel gebruikte om in 2016 op bedevaart te gaan naar Italië. Ze gaf aan dat ze op 25.11.2016 naar Italië vertrok en op 20.12.2016 terugkeerde naar Congo. Ze gaf aan dat ze samenreisde met haar Katholieke Kerkgroep en hun priester. Ze verklaarde dat ze met 11 personen waren en ze bij hun terugreis met de hele groep hun paspoort aan de priester diende af te geven. Ze gaf aan de priester nooit gevraagd te hebben dit paspoort terug te geven. Ze verklaarde dat ze voor haar reis van Congo naar België, waarbij ze op 07.02.2017 met het vliegtuig naar België zou zijn gereisd, gebruik maakte van een vals paspoort met een blauwe kleur, een valse foto en identiteit en dat dit vals paspoort door de smokkelaar werd afgenomen bij aankomst in België. De betrokkene beweerde derhalve dat ze van het paspoort met Italiaans visum geen gebruik maakte voor haar reis naar België. We wijzen er evenwel op dat de betrokkene geen enkel formeel element aanreikt om deze beweringen te staven. De betrokkene stelde ons gaandeweg wel in het bezit van een kopie van haar paspoort, maar we wijzen er op dat het - zoals vermeld - slechts een kopie betrof en dat het om slechts een gedeeltelijke kopie van het paspoort ging, waarbij niet alle pagina's aanwezig waren. Uit nazicht van dit paspoort blijkt dat de betrokkene Congo effectief verlaten heeft om naar Italië te reizen en vervolgens naar Congo terugkeerde, maar geenszins op de tijdstippen waarover de betrokkene sprak. Uit de in- en uitreisstempels is gebleken dat de betrokkene Congo op 17.11.2016 verliet (8 dagen eerder dan ze verklaarde) en dat ze op 18.11.2016 in Italië aankwam. Bovendien bleek dat de betrokkene Italië op 20.11.2016 opnieuw verliet (terwijl ze 20.12.2016 verklaarde) om op 21.11.2016 opnieuw in Congo aan te komen. Derhalve wijzen de in- en uitreisstempel er op dat het verhaal van de betrokkene op geen enkele wijze kan stroken met de realiteit. Daarnaast wijzen we er op dat het feit dat de betrokkene dit paspoort gebruikte om naar Italië te reizen, geenszins impliceert dat ze geen gebruik maakte van datzelfde paspoort om naar België te reizen. We wijzen er immers op dat de betrokkene slechts een kopie van een gedeeltelijk paspoort

voorlegde, waarbij verschillende pagina's ontbraken. Het is ons inziens aannemelijk dat op de ontbrekende pagina's in- en uitreisstempels staan die aantonen dat de betrokkene voor haar reis naar België ook van haar eigen paspoort gebruik maakte en niet van een vals paspoort zoals ze beweerde. De betrokkene had ons inziens de mogelijkheid haar volledig paspoort voor te leggen, zonder ontbrekende pagina's, om zo haar verhaal te staven. Op 10.03.2017 werd een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd.

Tijdens haar verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot asiel te vragen in België en of zij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen.

De betrokkene gaf aan dat België de keuze van de smokkelaar was. De betrokkene gaf aan bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Italië omdat ze graag in België is en Frans verstaat, een taal die ze machtig is. Ze gaf aan in Italië de taal niet machtig te zijn.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België te kunnen blijven betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene stelde geen in België of in andere Lidstaten verblijvende familieleden te hebben.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te ven/vachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We merken verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen

leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in haar geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene gaf, zoals vermeld, bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Italië omdat ze de taal er niet machtig is. Dienaangaande wijzen we er op dat het aspect taal geen criterium is in het bepalen van die verantwoordelijke lidstaat, noch een rechtvaardiging vormt voor mogelijk verzet tegen een overdracht aan Italië. Verordening 604/2013 legt de criteria en de mechanismen vast om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien.

We benadrukken desbetreffend dat, indien zou worden aangevoerd dat in het geval van Italië niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel, we er op wijzen dat het EHRM in de zaak *Mohammed Hussein versus Nederland en Italië* reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak *M.S.S. v. België en Griekenland* (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 *Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië*, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak *Tarakhel v. Zwitserland* en ze stelde daarin dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak *M.S.S.* (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 *Tarakhel v. Zwitserland*). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak *A.M.E. v. Nederland* (EHRM, 13.01.2015, nr.51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak *M.S.S.* (§35).

De situatie van asielzoekers werd de voorbije jaren onder meer gedocumenteerd in volgende bronnen : Christopher Chope (lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa), "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier). Meer recente bronnen zijn het recent geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot 31.12.2016, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) en het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ("Schweizerische Flüchtlingshilfe" -Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien", Bern, augustus 2016, hierna SFH-rapport genoemd, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Wat aan Italië overgedragen personen betreft wijzen we er op dat het AIDA-rapport meldt dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien ze nog geen verzoek indienden in Italië ("Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure", pagina 40).

Het voormelde SFH-rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkings hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen

Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben" pagina 5). Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Betreffende de toegang tot opvangfaciliteiten meldt het AIDA-rapport dat de tijdelijke bijkomende opvangcapaciteit, die met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) was opgericht met het oog op de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen, sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn. Het rapport meldt dat aan Italië overgedragen personen, die in Italië nog niet in opvangcentra werden geplaatst, toegang hebben tot de opvangstructuren (pagina 64).

Het SFH-rapport meldt dat "Dublin-terugkeerders" meestal in een CAS of een ander centrum voor eerste opvang worden ondergebracht in afwachting van een toewijzing aan andere opvangstructuren zoals het SPRAR-netwerk of de "Centri governativi di prima accoglienza" (de voormalige CARA-centra).

Het rapport maakt gewag van problemen, die zich kunnen voordoen inzake de toewijzing van opvang, maar ons inzien kunnen deze gerapporteerde problemen niet worden gelijkgesteld met een systemisch falen of onvermogen in die mate dat een afzien van een overdracht gerechtvaardigd zou zijn.

Het AIDA-rapport belicht de inspanningen van de Italiaanse instanties om de opvangcapaciteit met name in het SPRARopvangnetwerk te vergroten (pagina 60). In het rapport van het SFH wordt eveneens gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15).

Verder wensen we, net als de auteurs van het AIDA-rapport (pagina 60), de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country" <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprar-expansion>).

We wensen ook op te merken dat een recent rapport uitgaande van Amnesty International ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016) verwijst naar concrete omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest kunnen impliceren. We merken op dat het beschreven rapport zich specifiek focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits zij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de asielprocedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013.

We zijn van oordeel dat bovenvermelde recente bronnen, die de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie één reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

De betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor inzake haar gezondheidstoestand last te hebben van maagpijn. We merken op dat een medisch attest werd overgemaakt om te melden dat de betrokkene niet aanwezig kon zijn op haar afspraak met onze diensten d.d. 28/03.2017 wegens ziekte. Uit het attest bleek enkel dat de betrokkene zich enkel voor deze dag niet kon aandienen wegens ziekte, maar werd geen melding gemaakt van verdere medische problemen. Gedurende de gehele periode van haar asielaanvraag, diende de betrokkene voorts geen andere medische attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast zijn er tevens geen aanwijzingen dat betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. Daarnaast verwijzen in dit verband ook naar het voormelde AIDA-rapport waarin duidelijk wordt gesteld dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg zowel, juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p. 79-81).

Het EHRM stelde in de zaak *Tarakhel v. Zwitserland* dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak *Tarakhel v. Zwitserland* namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1976 geboren alleenstaande vrouw wiens kinderen in Congo verblijven. We verwijzen hieromtrent ook nogmaals naar de het feit dat de betrokkene inzake haar gezondheidstoestand verklaarde maagpijn te ervaren, maar tijdens de gehele duur van haar lopende asielaanvraag geen elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat zij in de onmogelijkheid verkeert te reizen en dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat zij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.

Verder benadrukken we ook dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van *nonrefoulement* alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. We wijzen er tot slot nogmaals op dat de Italiaanse instanties het terugnameverzoek d.d. 10.03.2017 niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord hebben, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd. Dit betekent dat de Italiaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van haar asielaanvraag zal kunnen aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Italiaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Italië in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Tevens zullen de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van

Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, van de artikelen 1, 4 en 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 3, tweede lid, eerste en tweede paragraaf en 12 van de Dublin III-verordening, van de artikelen 1319, 1320, 1321 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek, van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens betoogt zij dat de bewijswaarde van een akte werd miskend.

In een eerste en tweede onderdeel van het middel stelt zij als volgt:

“Première branche :

EN CE QUE la décision attaquée est motivée par les éléments suivants :

-La Belgique n'est pas responsable du traitement de la demande d'asile de la partie requérante, lequel incombe à l'Italie en application de l'article 22 (7) du règlement Dublin III;

ALORS QUE l'article 22 (7) du Règlement Dublin III sur lequel se fonde la décision attaquée concerne les procédures de reprise en charge entre États membres mais pas les critères de détermination de la responsabilité ;

Que la base légale utilisée ne permet pas de fonder la décision attaquée ;

Que pourtant la mention de la disposition reprenant le critère sur base de laquelle la Belgique estime que l'Italie est responsable est importante étant donné que le demandeur est fondé à en vérifier la bonne application ;

Que l'article 3, alinéa 1er, de la loi du 29 juillet 1991 précise : « que la motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision».

Qu'en indiquant une base légale relative aux procédures entre Etats Membres mais en s'abstenant de fournir celle énonçant le critère de détermination de la responsabilité utilisé la partie adverse a violé cette disposition ;

Que la décision doit être annulée pour ce motif ;

Deuxième branche :

EN CE QUE la décision attaquée poursuit comme suit :

- Les autorités italiennes ont délivré un visa à la requérante en date du 15/11/2016, valable du 25/11/2016 au 16/12/2016 ;

- la requérante indique avoir séjourné en Italie du 25/11/2016 au 20/12/2016 alors que les cachets présents dans la copie du passeport qu'elle remet indiquent une entrée le 18/11/2016 et une sortie le 20/11/2016 ;

- la partie requérante ne remet qu'une copie de certaines pages seulement de son passeport ;

- le fait que la requérante et fait usage de ce passeport pour aller en Italie n'exclut pas qu'elle ait pu faire usage de ce même passeport pour se rendre en Belgique et il est probable que des cachets d'entrée en Belgique se trouvent sur les pages manquantes du passeport;

ALORS QUE l'article 12, §§ 1 à 4 du Règlement Dublin se lit comme suit :

« 1. Si le demandeur est titulaire d'un titre de séjour en cours de validité, l'Etat membre qui l'a délivré est responsable de l'examen de la demande de protection internationale.

2. Si le demandeur est titulaire d'un visa en cours de validité, l'État membre qui l'a délivré est responsable de l'examen de la demande de protection internationale, sauf si ce visa a été délivré au nom d'un autre État membre en vertu d'un accord de représentation prévu à l'article 8 du règlement (CE) no 810/2009 du Parlement européen et du Conseil du 13 juillet 2009 établissant un code communautaire des visas (1). Dans ce cas, l'État membre représenté est responsable de l'examen de la demande de protection internationale.

3. Si le demandeur est titulaire de plusieurs titres de séjour ou visas en cours de validité, délivrés par différents États membres, la responsabilité de l'examen de la demande de protection internationale incombe, dans l'ordre suivant:

a) à l'État membre qui a délivré le titre de séjour qui confère le droit de séjour le plus long ou, en cas de durée de validité identique, à l'État membre qui a délivré le titre de séjour dont l'échéance est la plus lointaine;

b) à l'État membre qui a délivré le visa ayant l'échéance la plus lointaine lorsque les visas sont de même nature;

c) en cas de visas de nature différente, à l'État membre qui a délivré le visa ayant la plus longue durée de validité ou, en cas de durée de validité identique, à l'État membre qui a délivré le visa dont l'échéance est la plus lointaine.

4. Si le demandeur est seulement titulaire d'un ou de plusieurs titres de séjour périmés depuis moins de deux ans ou d'un ou de plusieurs visas périmés depuis moins de six mois lui ayant effectivement permis d'entrer sur le territoire d'un État membre, les paragraphes 1, 2 et 3 sont applicables aussi longtemps que le demandeur n'a pas quitté le territoire des États membres.

Lorsque le demandeur est titulaire d'un ou plusieurs titres de séjour périmés depuis plus de deux ans ou d'un ou plusieurs visas périmés depuis plus de six mois lui ayant effectivement permis d'entrer sur le territoire d'un État membre et s'il n'a pas quitté le territoire des États membres, l'État membre dans lequel la demande de protection internationale est introduite est responsable. »

ue la requérante n'est pas en possession d'un visa ou d'un titre de séjour en cours de validité, si bien que les §§ 1 à 3 de cette disposition ne sont pas applicables ;

Que la requérante n'est pas en possession d'un visa périmé depuis plus de 6 mois ni d'un titre de séjour périmé depuis plus de deux ans si bien que l'article 12 §4 alinéa 2 ne trouve pas non plus à s'appliquer ;

Que seul l'article 12, §4 alinéa 1 trouve à s'appliquer à la situation de la requérante étant donné qu'elle est en possession d'un visa périmé depuis moins de 6 mois ;

Que cette disposition postule que les §§ 1 à 3 de l'article 12 restent applicables aussi longtemps que le demandeur n'a pas quitté le territoire des États membres ;

Que la partie requérante a quitté le territoire des États membres et que ce départ est attesté par les cachets de sortie d'Italie et d'entrée au Congo repris sur la copie de son passeport qu'elle a remise à la partie adverse ;

Que la partie adverse n'a pas remis en question la réalité de ce départ du territoire des États membres mais s'est contenté de supposer que la requérante a de nouveau fait usage de son passeport pour arriver en Belgique ;

Que cette affirmation est une hypothèse qui ne repose sur aucun élément du dossier administratif ;

Que par ailleurs, même si l'Italie a accepté la demande, relevons qu'il s'agit d'une acceptation implicite et qu'il n'est pas possible de vérifier que ce pays et même examiné la demande formulée par la Belgique;

Qu'il faut relever que l'acceptation par un État d'un transfert en violation des critères établis par le Règlement Dublin III ne couvre pas cette irrégularité et que la partie requérante a un intérêt à critiquer l'application qui est faite du Règlement Dublin III ;

Que cela ressort de la jurisprudence de la CJUE qui a décidé dans son arrêt du 7 juin 2016 Ge'elbash dans l'affaire C-63/15 que l'article 27, §1, du règlement n° 604/2013, établissant les critères et mécanismes de détermination de l'État membre responsable de l'examen d'une demande de protection internationale introduite dans l'un des États membres par un ressortissant de pays tiers ou un apatride, lu à la lumière du considérant 19 de ce règlement, doit être interprété en ce sens qu'un demandeur d'asile peut invoquer, dans le cadre d'un recours exercé contre une décision de transfert prise à son égard, l'application erronée d'un critère de responsabilité énoncé au chapitre III dudit règlement, notamment du critère relatif à la délivrance d'un visa, énoncé à l'article 12 du même règlement ;

Que cet enseignement a été repris dans l'arrêt du 7 juin 2016, Karim, dans l'affaire C-155/15 ;

Qu'étant prise en violation du critère de détermination de la responsabilité repris à l'article 12 du Règlement Dublin III la décision attaquée doit être annulée ;".

2.2. Verweerder repliceert, wat deze onderdelen van het middel betreft, in de nota met opmerkingen als volgt:

“In een eerste onderdeel houdt de verzoekende partij voor dat uit de bestreden beslissing niet blijkt op welke grond Italië verantwoordelijk wordt geacht voor de behandeling van de asielaanvraag.

De argumentatie van de verzoekende partij berust kennelijk op een verkeerde interpretatie van de Dublin III Verordening.

De toepasselijke bepaling op basis waarvan Italië de verantwoordelijke Lidstaat is geworden is in casu niet art 12(4), maar wel artikel 22(7) en dat staat ook uitdrukkelijk vermeld in de bestreden beslissing :

“Op 10.03.2017 werd een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse Instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd.”

Aangezien Italië verantwoordelijk wordt geacht op basis van een visum dat minder dan 6 maanden verlopen is op het moment van de asielaanvraag in België, werd effectief een overname op basis van artikel 12.4 gevraagd. De Italiaanse autoriteiten hebben dit verzoek echter niet binnen de door Verordening 604/2013 bepaalde termijn beantwoord, waardoor Italië impliciet akkoord ging.

De Verordening stelt in artikel 22.7 dat in dat geval Italië verantwoordelijk wordt. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging verwees aldus correct naar artikel 22.7, niet naar artikel 12.4.

Uit het administratief dossier blijkt ook zeer duidelijk dat de overname aan Italië werd gevraagd in toepassing van artikel 12.4 van de Dublin III Verordening :

“Wanneer de verzoeker slechts houder is van één of meer verblijfstitels die minder dan twee jaar zijn verlopen of van één of meer visa die minder dan zes maanden zijn verlopen en die hem daadwerkelijk toegang hebben verschaft tot het grondgebied van een lidstaat, zijn de leden 1, 2 en 3 van toepassing zolang de verzoeker het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten.”

De verzoekende partij is hiervan ook op de hoogte, nu zij in haar enig middel de schending van voormeld artikel aanvoert.

Echter, de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 22.7 van de Verordening.

De motieven van de bestreden beslissing stellen de verzoekende partij dan ook in staat om hiertegen op te komen, n uitdrukkelijk werd verwezen naar artikel 22.7.

In een tweede onderdeel houdt de verzoekende partij voor dat artikel 12.4 van de Verordening niet van toepassing kan zijn, nu de verzoekende partij het Schengen grondgebied heeft verlaten en naar Congo is teruggereisd.

Zoals hierboven vermeld, is de toepasselijke rechtsgrond van de bestreden beslissing artikel 22.7 van de Verordening.

Zoals ook in de bestreden beslissing wordt aangehaald, kan het verhaal van de verzoekende partij absoluut niet worden afgetoetst aan de werkelijkheid.

De verzoekende partij beweert dat ze voor haar reis naar België gebruik maakte van een vals paspoort en niet van haar echt paspoort met Italiaans visum. Zij kan dat op geen enkele wijze aantonen en dit is zéér twijfelachtig omdat op de kopie van het paspoort met Italiaans visum dat ze voorlegde enkele pagina's ontbraken ; dit doet sterk vermoeden dat de ontbrekende pagina's de uitreis- en inreisstempels bevatten voor haar reis van Congo naar België en dus effectief gebruik maakte van dat paspoort om naar België te reizen.

De essentie is dus dat de verzoekende partij verklaarde dat ze voor haar reis naar België gebruik maakte van een vals paspoort en dus geen gebruik maakte van haar eigen paspoort met Italiaans visum, bewering die zij op geen enkele wijze formeel kan staven én die uiterst twijfelachtig is omdat op de kopie van haar eigen paspoort dat ze voorlegde enkele pagina's ontbreken, wat sterk doet vermoeden dat deze ontbrekende pagina's de stempels voor haar reis van Congo naar België bevatten.

Dat de verzoekende partij haar volledig paspoort uiteindelijk wel kon voorleggen mét ontbrekende pagina's, maakt haar ongeloofwaardig, vermits zij dit bewust achterhield.

De verwerende partij verwijst ook naar de motieven van de bestreden beslissing :

“Uit nazicht van dit paspoort blijkt dat de betrokkene Congo effectief verlaten heeft om naar Italië te reizen en vervolgens naar Congo terugkeerde, maar geenszins op de tijdstippen waarover de betrokkene sprak. Uit de in- en uitreisstempels is gebleken dat de betrokkene Congo op 17.11.2016 verliet (8 dagen eerder dan ze verklaarde) en dat ze op 18.11.2016 in Italië aankwam. Bovendien bleek dat de betrokkene Italië op 20.11.2016 opnieuw verliet (terwijl ze 20.12.2016 verklaarde) om op 21.11.2016 opnieuw in Congo aan te komen. Derhalve wijzen de in- en uitreisstempel er op dat het verhaal van de betrokkene op geen enkele wijze kan stroken met de realiteit. Daarnaast wijzen we er op dat het feit dat de betrokkene dit paspoort gebruikte om naar Italië te reizen, geenszins impliceert dat ze geen gebruik maakte van datzelfde paspoort om naar België te reizen. We wijzen er immers op dat de betrokkene slechts een kopie van een gedeeltelijk paspoort voorlegde, waarbij verschillende pagina's ontbraken. Het is ons inziens aannemelijk dat op de ontbrekende pagina's in- en uitreisstempels staan die aantonen dat de betrokkene voor haar reis naar België ook van haar eigen paspoort gebruik maakte

en niet van een vals paspoort zoals ze beweerde. De betrokkene had ons inziens de mogelijkheid haar volledig paspoort voor te leggen, zonder ontbrekende pagina's, om zo haar verhaal te staven."

2.3.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en bij uitbreiding artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

In casu stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing waarbij Italië wordt aangeduid als zijnde de verantwoordelijke lidstaat afdoende is gemotiveerd, en dit in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt. In deze bestreden beslissing wordt er immers op gewezen dat Italië verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag omdat uit de raadpleging van de visa-databank is gebleken dat verzoekster een Schengenvisum type C heeft aangevraagd bij de Italiaanse consulaire diensten in Congo en dat dit visum werd afgeleverd op 15 november 2016, geldig van 25 november 2016 tot 16 december 2016. Verweerder houdt hierbij rekening met verzoeksters verklaringen dat zij met haar paspoort met het betreffende visum op 25 november 2016 op bedevaart is gegaan naar Italië, doch ze op 20 december 2016 terugkeerde naar haar land en vervolgens op 7 februari 2017 naar België reisde met een vals paspoort hetgeen bij haar aankomst werd afgenomen door de smokkelaar. Hij motiveert dat geen enkel formeel element werd aangereikt om deze beweringen te staven. Hij stelt dat verzoekster uiteindelijk een gedeeltelijke kopie van haar paspoort voorlegde waaruit blijkt dat zij met dit paspoort naar Italië reisde evenals terugkeerde naar haar herkomstland, doch niet op de tijdstippen die zij aangaf waardoor haar eerdere verklaringen hieromtrent elke geloofwaardigheid missen. Zo kwam ze, zo geeft verweerder aan, blijkens deze kopieën op 18 november 2016 Italië binnen om er op 20 november 2016 opnieuw te vertrekken naar Congo. Verweerder benadrukt dat het feit dat verzoekster dit paspoort gebruikte om naar Italië te reizen niet impliceert dat ze niet evenzeer van dit paspoort gebruik maakte om naar België te reizen en het aannemelijk is dat op de ontbrekende pagina's in- en uitreisstempels staan die aantonen dat zij met haar eigen paspoort naar België reisde en dit nu dient te worden aangenomen dat verzoekster in de mogelijkheid was deze voor te leggen om haar verhaal te staven. Uit voormelde motivering blijkt zeer duidelijk dat verweerder van oordeel is dat verzoekster opnieuw toegang heeft verkregen tot het Schengen grondgebied op basis van het Schengenvisum afgeleverd door de Italiaanse autoriteiten en waarvan de geldigheid verstreek op 16 december 2016 en dat hieruit voortvloeit dat de Italiaanse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het asielerzoek. Zoals verzoekster zelf erkent in haar verzoekschrift strookt dit met de toepassing van artikel 12, vierde lid van de Dublin III-verordening, dat stelt dat: *"Wanneer de verzoeker slechts houder is van één of meer verblijfstitels die minder dan twee jaar zijn verlopen of van één of meer visa die minder dan zes maanden zijn verlopen en die hem daadwerkelijk toegang hebben verschaft tot het grondgebied van een lidstaat, zijn de leden 1, 2 en 3 van toepassing zolang de verzoeker het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten."* Ook uit het administratief dossier, meer bepaald het verzoek tot overname van 10 maart 2017 gericht aan de Italiaanse autoriteiten, blijkt dat de overname uitdrukkelijk werd gevraagd in toepassing van artikel 12, vierde lid van de Dublin III-verordening.

Gelet op de specifiek meegedeelde feitelijke gegevens in de bestreden beslissingen, nu blijkt dat er geen betwisting over kan bestaan volgens welke bepaling van de Dublin III-verordening Italië door het bestuur wordt geacht verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekster, waarbij verweerder tevens heeft gewezen op artikel 22, eerste en zevende lid van de Dublin III-verordening, en nu uit het tweede onderdeel van verzoeksters middel blijkt dat zij er in werkelijkheid kennis van heeft dat Italië door het bestuur wordt geacht verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van haar asielaanvraag op grond van artikel 12 van de Dublin III-verordening en hierbij zelf aangeeft dat het eerste tot en met derde lid en het vierde lid, tweede paragraaf van deze bepaling niet van toepassing zijn in haar situatie en zich vervolgens verdedigt wat het vierde lid, eerste paragraaf van deze bepaling betreft, kan het gegeven dat verweerder in deze beslissingen zelf niet uitdrukkelijk verwijst naar deze laatste bepaling niet leiden tot de vaststelling dat deze beslissingen niet afdoende zijn gemotiveerd. Dit motief is evident gelet op zijn graad van vanzelfsprekendheid en daarenboven leert het tweede onderdeel van het middel dat verzoekster kennis heeft kunnen nemen van dit motief in rechte en er zich tegen heeft kunnen verdedigen, waardoor geen belangenschade blijkt.

De gegeven motieven zijn pertinent en draagkrachtig en verzoekster slaagt er niet in enig gebrek in de formele motivering concreet aannemelijk te maken. Uit de uiteenzetting van haar middel blijkt dat zij de

motieven die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissingen kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt.

Een schending van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.3.2. Waar verzoekster stelt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en de motieven van de bestreden beslissingen strijdig zijn met de gegevens van het administratief dossier, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt daarnaast in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.3.4. Het artikel 12, vierde lid, eerste paragraaf van de Dublin III-verordening – waarvan kan worden aangenomen dat dit volgens het bestuur de rechtsgrond is op basis waarvan de behandeling van verzoeksters asielaanvraag toekomt aan de Italiaanse autoriteiten – luidt als volgt:

“Wanneer de verzoeker slechts houder is van één of meer verblijfstitels die minder dan twee jaar zijn verlopen of van één of meer visa die minder dan zes maanden zijn verlopen en die hem daadwerkelijk toegang hebben verschaft tot het grondgebied van een lidstaat, zijn de leden 1, 2 en 3 van toepassing zolang de verzoeker het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten.”

Het is niet betwist dat verzoekster een Schengenvisum verkreeg van de Italiaanse autoriteiten dat geldig was van 25 november 2016 tot 16 december 2016 en dat zij middels dit visum het Schengengebied heeft betreden. Het is evenmin betwist dat het betreffende visum op datum van verzoeksters asielaanvraag minder dan zes maanden was verlopen.

Op basis van voormelde gegevens oordeelde verweerder in de bestreden beslissingen dat de behandeling van verzoeksters asielaanvraag toekomt aan de Italiaanse autoriteiten omwille van het criterium voorzien in artikel 12, vierde lid, eerste paragraaf van de Dublin III-verordening. Hij achtte het niet bewezen dat verzoekster terugkeerde naar haar herkomstland én vervolgens met een vals paspoort opnieuw afreisde naar het Schengengebied en geeft aan dat het aannemelijk is dat op de ontbrekende pagina's van haar paspoort in- en uitreisstempels staan die aantonen dat zij met haar eigen paspoort opnieuw naar het Schengengebied is afgereisd.

Verzoekster op haar beurt stelt dat het criterium vervat in artikel 12, vierde lid, eerste paragraaf van de Dublin III-verordening in haar situatie niet langer speelt. Zij wijst er op dat deze bepaling duidelijk aangeeft dat de verantwoordelijkheid van de lidstaat die het Schengenvisum heeft verstrekt vervalt van zodra de betrokkene het grondgebied van de lidstaten heeft verlaten en stelt dat dit wat haar betreft het geval is gelet op de uitreisstempel van de Italiaanse overheden op 20 november 2016 en de inreisstempel van de Congolese autoriteiten op 21 november 2016. Zij volhardt er verder in dat zij de tweede keer het Schengengebied heeft betreden met een vals paspoort. Zij is van mening dat verweerder zich steunt op een loutere hypothese dat zij opnieuw met haar paspoort en het door Italië afgeleverde Schengenvisum het Schengengebied is binnengekomen en benadrukt dat dit geen steun vindt in de stukken van het administratief dossier.

Ter terechtzitting toont verzoekster haar paspoort en legt zij kopieën neer van de verschillende pagina's van haar paspoort, om aan te tonen dat zij dit paspoort – en dit in tegenstelling tot hetgeen verweerder heeft verondersteld – niet heeft gebruikt om opnieuw het Schengengebied te betreden. Verweerder heeft in dit verband ter terechtzitting geen opmerkingen.

De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier, in het bijzonder de informatie verkregen uit de databank Evibel, blijkt dat verzoekster een Schengenvisum verkreeg van de Italiaanse autoriteiten geldig van 15 november 2016 tot 16 december en dit voor één binnenkomst en gedurende 17 dagen. Uit de kopieën van haar paspoort die verzoekster uiteindelijk aan het bestuur overmaakte, na afloop van het zogenaamde Dublininterview doch voor het nemen van de bestreden beslissingen, blijkt verder dat zij 18 november 2016 Italië is binnengekomen en op 20 november 2016 Italië weer heeft verlaten om op 21 november 2016 terug te keren naar haar herkomstland Congo.

Waar verweerder initieel in zijn beslissing dat Italië de verantwoordelijke lidstaat is wijst op het gegeven dat slechts kopieën van een paspoort voorlagen, is de Raad van mening dat gelet op een gehele lezing van de motivering op dit punt de wezenlijke reden dat niet wordt aanvaard dat artikel 12, vierde lid, eerste paragraaf van de Dublin III-verordening niet langer speelt, het gegeven is dat geen kopieën van alle pagina's uit het paspoort voorliggen en de veronderstelling dat verzoekster bewust deze pagina's achterhoudt zodat het bestuur geen kennis kan nemen van welbepaalde in- en uitreisstempels die zouden aantonen dat het paspoort wel degelijk werd gebruikt om opnieuw het Schengen grondgebied te betreden. Zo wordt in het bijzonder, zowel in de bestreden beslissingen als in de nota, de nadruk gelegd op de initieel ontbrekende pagina's. Daarenboven kan in de situatie waarin het Dublininterview reeds heeft plaatsgevonden de vreemdeling niet in redelijkheid worden aangewreven in eerste instantie slechts een kopie van het paspoort over te maken aan het bestuur. Het betreft immers een persoonlijk identiteitsdocument. De stukken van het administratief dossier laten de Raad ook onvoldoende toe kennis te nemen van de exacte datum en wijze waarop verzoekster deze kopieën heeft voorgelegd aan het bestuur. Gelet op de voorliggende stukken is de Raad van oordeel dat het aan een zorgvuldig handelende overheid in deze situatie toekwam om, indien zij zich wenste te verzekeren van de waarachtigheid van het paspoort en dit wenste te verifiëren of zij de gegevens zoals deze uit de voorgelegde kopieën blijken in twijfel wenste te trekken, voorafgaand aan het nemen van haar beslissing inzake de toepassing van de Dublin III-verordening minstens verzoekster alsnog de kans diende te geven dit paspoort te tonen tijdens een persoonlijk gehoor of middels een politiecontrole.

De Raad merkt verder op dat het, in tegenstelling tot hetgeen verweerder aangeeft, voor de toepassing van het criterium vervat in artikel 12, vierde lid, eerste paragraaf van de Dublin III-verordening niet zozeer determinerend is of verzoekster met haar eigen paspoort het Schengen grondgebied opnieuw heeft betreden na haar uitreis op 20 november 2016, maar wel of zij andermaal middels het hierin vervatte door de Italiaanse autoriteiten afgeleverde Schengenvisum het Schengen grondgebied opnieuw heeft betreden.

De Raad is van oordeel dat verzoekster dient te worden bijgetreden in haar stelling dat een redelijk en zorgvuldig handelende overheid op basis van de voorliggende stukken van het administratief dossier niet kon aannemen of veronderstellen dat zij met haar paspoort en het hierin vervatte door de Italiaanse autoriteiten afgeleverde Schengenvisum opnieuw het Schengen grondgebied heeft betreden. In dit verband wijst de Raad er op dat de stukken van het administratief dossier duidelijk leren dat het door de Italiaanse autoriteiten afgeleverde Schengenvisum slechts geldig was voor een eenmalige binnenkomst, en dit visum aldus niet langer geldig kon worden gebruikt om een tweede maal binnen de geldigheidsperiode van het visum het Schengen grondgebied te betreden. Een dergelijk Schengenvisum verliest immers zijn geldigheid, niettegenstaande de hierop vermelde uiterste geldigheidsdatum, op het ogenblik van de uitreis.

Het gegeven dat verzoeksters eerdere verklaringen inzake de periode dat zij Italië bezocht door de stempels in haar paspoort onderuit worden gehaald en zij naliet het bestuur kopieën van alle pagina's van haar paspoort voor te leggen, vermag ook geen afbreuk te doen aan voorgaande vaststellingen. Er blijkt niet dat verweerder hier in redelijkheid op kon steunen om alsnog aan te nemen of te veronderstellen dat verzoekster opnieuw aan de hand van dit paspoort en het erin opgenomen Schengenvisum het Schengen grondgebied heeft betreden. Verweerder leidt in casu uit het initieel niet voorleggen van (kopieën van) alle pagina's uit het paspoort af dat verzoekster in- en uitreisstempels bewust heeft willen achterhouden om te verhullen dat zij opnieuw met dit paspoort en het erin vervatte Schengenvisum is binnengekomen, doch een dergelijke redenering verliest elke grond in het licht van het gegeven dat het betreffende Schengenvisum slechts gold voor een eenmalige binnenkomst en zijn geldigheid verloor bij de uitreis. Gelet op dit gegeven blijkt niet dat uit het feit dat initieel enkel de pagina's met het betreffende Schengenvisum en de binnenkomst- en uitreisstempels op respectievelijk 18 en 20 november 2016 voorlagen, in redelijkheid kan worden afgeleid dat verzoekster bewust gegevens zou hebben willen achterhouden. Minstens is de Raad van oordeel dat het in deze situatie kennelijk onredelijk voorkomt en

niet getuigt van een zorgvuldige feitenvinding waar het bestuur verzoekster niet minstens bijkomend uitnodigde alsnog kopieën van de ontbrekende pagina's of het paspoort zelf voor te leggen.

In zoverre verweerder in zijn nota met opmerkingen nog verwijst naar het feit dat Italië zich niet heeft verzet tegen de overdracht, en er daarmee op lijkt te alluderen dat het een gedane zaak is, moet erop worden gewezen dat het Hof van Justitie in het arrest van 7 juni 2016, in de zaak C-63/15, Ghezelbash, heeft geoordeeld dat een asielzoeker ook in dergelijk geval er zich in het kader van een rechtsmiddel tegen een jegens hem genomen overdrachtsbesluit op kan beroepen dat een in hoofdstuk III van die verordening genoemd verantwoordelijkheids criterium, met name het in artikel 12 van die verordening genoemde criterium betreffende de afgifte van een visum, verkeerd is toegepast.

Samengevat moet worden vastgesteld dat op grond van de stukken van het administratief dossier niet kan worden aangenomen dat verweerder een correcte toepassing heeft gemaakt van artikel 12, vierde lid van de Dublin III-verordening en deze bij zijn beoordeling dat Italië de verantwoordelijke lidstaat is niet de vereiste zorgvuldigheid in acht heeft genomen alsook op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen.

2.3.5. Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Een onderzoek van de overige onderdelen van het middel dringt zich niet langer op.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Met toepassing van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, zonder voorwerp.

5. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 mei 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS